

עת"א 67130-11-20
בפני כבוד השופט
אהרון משניות

בבית המשפט המחוזי בבאר שבע
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

בעניין:

_____ נאסר, ת"ז _____
מוחזק בכלא אשל

ע"י ב"כ עוה"ד נדיה דקה ואח'

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותר

- נ ג ד -

שירות בתי הסוהר

המשיב

תגובת העותר להודעת המשיב

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 11.4.2021 העותר מתכבד להגיש בזאת את תגובתו, כדלקמן:

1. ביום 8.4.2021 הגיש המשיב הודעת עדכון מטעמו ובה הוא חזר על הטענה לפיה על העותר ובנו לערוך בדיקת אבהות וזאת תוך כדי שהוא מתעלם באופן מוחלט מהדברים שנאמרו, בין היתר על ידו, במסגרת הדיונים שהתקיימו בהליך זה.
2. מכל מקום, בהודעתו המעדכנת המשיב בוחר להתעלם מהסעיפים 24-26 בהם מפנה העותר אל החקיקה המסדירה את נושא הסמכות של בית המשפט לענייני משפחה לדון בתביעת אבהות:

תקנות בית המשפט לענייני משפחה (סדרי דין), תשפ"א-2020 קובעות את הסמכות המקומית בתובענות בענייני משפחה. לפי סעיף 6(ג) שם, אם מקום מגורים כאמור בתקנת משנה (א) או (ב) באזור כמשמעותו בתוספת לחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון וחבל עזה – שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), התשכ"ז-1967, יראו כבית המשפט שבתחום שיפוטו מצוי מקום המגורים, את בית המשפט שתחום שיפוטו הוא הקרוב לאותו מקום מגורים.

על פי החוק לתיקון ולהארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון – שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשס"ז-2007, ההגדרה של "אזור" היא: "יהודה ושומרון למעט שטחי המועצה הפלסטינית". ההגדרה של "שטחי המועצה הפלסטינית" היא: "השטחים הכלולים מעת לעת, בתחום הסמכות הטריטוריאלית של המועצה לפי ההסכם, וכן כל שטח רצועת עזה".

העותר ובני משפחתו הם תושבי הכפר ספא שבנפת רמאללה. על פי הסכמי אוסלו, כפר זה נמצא בשטח A, אשר לפי ההסכם זה נחשב

לשטח בשליטה מלאה, הן ביטחוניות והן אזרחיות של הרשות הפלסטינית. מכאן שלבית המשפט לענייני משפחה אין סמכות לדון בעניינם של העותר ובנו.

3. לדברים האמורים ראה המשיב לנכון להגיב בכך ש"מבדיקה מול הגורמים הרלוונטיים, לאור כך שמדובר באסיר המרצה מאסר בישראל, והואיל והוכחת אבהותו נדרשת לצורך קבלת 'הטבה' בישראל – ביקור בבית הסוהר של מי שנטען לגביו שהינו בנו של העותרת [כך במקור] – הרי בנסיבות אלו, קביעה כאמור **יכולה להינתן על ידי בית המשפט לענייני משפחה (במחוז דרום)**, זאת לאחר שהעותר יפנה יחד עם אם הקטין בהליך של **תובענה לאבהות על דרך של בדיקה גנטית**, בהתאם להוראות חוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 **וחוק מידע גנטי, תשס"א-2000**. (ההדגשות במקור)"

4. בכל הכבוד, טענה זו היא רחוקה מלענות לטענות העותר, ועדיף היה לו לא היתה נטענת. ראשית כל, יבקש העותר להזכיר שבדומה לכל רשות מינהלית אחרת, על המשיב לפעול מכוח הסמכה מפורשת בחוק. משאין סמכות לרשות מינהלית אלא אותה סמכות שהוענקה לה לפי חוק, יוצא כי דרישת המשיב במסגרת הליך זה, לפיה הוא מתנה את ביקור בנו של העותר בכך שתבוצע בדיקת אבהות לצורך הוכחת האבהות של העותר, נעשית בחריגה בוטה מסמכויותיו, שכן אין חוק או הוראה אחרת המסמיכה אותו לעשות כן. אף בהודעתו המשיב לא הפנה למקור שהסמיד אותו לבוא ולדרוש מעבר למה שהוצג בפניו על מנת להוכיח את הקירבה בין המבקר לאסיר. ועל כך ירחיב העותר בהמשך.

5. שנית, כפי שהובא לעיל, לשון תקנות בית המשפט לענייני משפחה, סדרי דין, תשפ"א-2020, (להלן: **התקנות**) ברורה ובמקביל המשיב לא הפנה למקור החוקי המסדיר את סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה לדון בענייניו של העותר באופן הסותר את התקנות. האמירה לפיה הדבר נבדק מול "הגורמים הרלוונטיים" – שאת זהותם אף לא טרח לחשוף – אינה ברורה, כיוון שמדובר בשאלת סמכות ולא בעניין שבשיקול דעת, כך שלא ברורה הרלוונטיות של הגורמים "החשאיים" אליהם הפנה המשיב, שכן הדבר צריך להיקבע בחוק ברור. ושוב, יוזכר כי השאלה העומדת על הפרק, ומעבר לשאלת סמכותו של המשיב לדרוש את הראיה הטובה ביותר בהקשר זה, היא שאלת הסמכות של בית המשפט לענייני משפחה לדון בתביעת אבהות של תושבי הגדה המערבית, לצורך ביקור בכלא.

6. עוד כותב המשיב בסעיף 12 להודעה המעדכנת מטעמו, ומפנה את אשת העותר ואת בנו אל מת"ק בית אל על מנת למסור את הדגימה הדרושה. לא ברור מכוח מה הוחלט שבמת"ק בית אל ניתן למסור דגימות DNA של קטין לצורך בדיקת אבהות. הפניה זו תמוהה ביותר משלא הוסדרה בחוק או בנוהל, ואף הדבר לא נטען על ידי המשיב, ועוד שהיא נמסרת בזמן שהצבא, הגוף הצפוי לפעול בעניין, אינו צד להליך. אף ברמה הלוגיסטית לא ברור האם על אשת העותר להופיע יחד עם בנה בשער של מת"ק בית אל ולבקש לערוך בדיקת רקמות רק משום שהמשיב בהליך דנן החליט על דעת עצמו שעליה לעשות כן?!

7. לא למותר לציין שעל פי סעיף 28(ז)א לחוק מידע גנטי, תשס"א-2000 (להלן: **חוק מידע גנטי**), קובע כי בדיקה מסוג זה תיערך בדרך ובמקום שיבטיחו שמירה מרבית על כבוד האדם, על פרטיותו ועל בריאותו, ובמידה המועטה האפשרית של אי-נוחות. לא ברור כיצד שליחת פעוט עם אמו לבצע בדיקה רגישה מסוג זה בבסיס צבאי אמורה לקיים את דרישת החוק לביצוע הבדיקה. זה רק מתווה לפגיעה חמורה הן באישה והן בבנה.

8. הדברים נאמרים ביתר שאת כשהסעיף ממשיך וקובע בסעיף קטן (ב): "בדיקה תיערך אך ורק במכון גנטי או במעבדה לבדיקות גנטיות, בישראל, שהמנהל הכיר בהם, בהודעה ברשומות, לצורך ביצוע בדיקות לפי פרק זה." בסעיף קטן (ג) קובע החוק כי על אף האמור בסעיף קטן (ב), "רשאי בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להורות כי בדיקה תיערך במעבדה שאינה

בישראל, ובלבד ששוכנע כי מתקיימים כל אלה: (1) אין מכון גנטי או מעבדה לבדיקות גנטיות בישראל שהוכרו לפי סעיף קטן (ב) שניתן לערוך בהם את הבדיקה (2) אותה מעבדה, מקיימת, בקירוב מרבי, את התנאים לפי חוק זה לרישוי מעבדה לבדיקות גנטיות ולהכרה לביצוע בדיקות לפי פרק זה; "... מלשון החוק אפשר להבין שמת"ק בית אל אינו עונה לתנאים לפי חוק זה כפי שהם מפורטים בסעיף 4 לחוק, לרישוי מעבדה לבדיקות גנטיות. זאת כמובן ובהנחה שבית המשפט הנכבד יקבע כי לבית המשפט לענייני משפחה נתונה הסמכות לדון בשאלת האבהות במקרה דנן.

9. מעבר לנדרש! אף הצבא עצמו לא הטיל ספק באבהותו של העותר. על פי נהלי הצבא, על תושב השטחים הכבושים, המבקש לבקר כלוא המוחזק בישראל, לפנות לארגון הצלב האדום ולהגיש בקשה לקבלת היתר. בקשה זו מועברת לצבא אשר בודק במערכות המינהל האזרחי אם הבקשה עונה לקריטריון הקירבה המשפחתית ואז היא עוברת לשלב הבדיקה הביטחונית. במילים אחרות, הצבא פועל לפי מרשם האוכלוסין שבידיו, המתעדכן בהתאם ועל פי מרשם האוכלוסין הפלסטיני.

10. כפי שכבר נטען על ידי העותר, על פי סעיף 28(12) לנספח III להסכם הביניים (פרוטוקול בנושא עניינים אזרחיים) שנחתם בין ישראל לאש"ף, מלוא הסמכות לרישום ילדים מתחת לגיל 16 הועברה לרשות הפלסטינית. כתוצאה מכך רישומו של הפעוט מחייב את המשיב ואת ישראל. אף על פי נוהל הצבא כך בפרט, ובאופן כללי, אין מקום להטיל ספק ברישום הורות של ישות זרה, ככל שמוצגים בפני המשיב מסמכים רשמיים של אותה ישות.

11. העותר עוד יבקש להזכיר, שמעבר לקיומו של רישום אשר מחייב את הצבא בהכרה בקרבה בין הקטין לבין העותר, נראה שמכוח הכרת הצבא ברישום זה הצליח הקטין להיכנס לישראל ולקיים את הביקורים שזכה לעשות בחודשים הראשונים לחייו, שגם המשיב התיר אותה עת.

12. על פי סעיף 5(ד)2(ב) "נוהל הנפקת היתרי כניסה לישראל למטרת ביקור כלוא", אף במקרים בהם הכלוא אינו רשום כקרום משפחה במערכות המינהל האזרחי, יוכל לצרף אסמכתא לבקשה לצורך הוכחת הקירבה, מבלי הדרישה לקיומה של בדיקת רקמות שתוכיח קרבה מסוג זה. מקל וחומר במקרה בו הקירבה רשומה והרישום אף הוצג, וחרף זאת המשיב עומד על קיומה של בדיקה גנטית בחריגה בוטה מסמכותו, רק כדי להעניש את העותר ויחד עימו את בנו הפעוט על הדרך בה הובא לעולם.

העתק מנוהל הנפקת היתרי כניסה לישראל למטרת ביקור כלוא מצורף ומסומן ת/1.

13. החקיקה שמסדירה את הנושא הוצגה זה מכבר ואף הובאה בשנית בסעיף 2 לעיל. בסופו של יום סוגיית ההורות ברמה הכללית נקבעת על ידי המוסדות של הישות שההורה והילד הם אזרחים/תושבים שלה, ואין מקום לפנות לישות זרה על מנת להכריע בסוגיה זו. אף במקרים בהם מבוקשת "הטבה" – כלשון המשיב – ממדינה זרה, נדרשים אישורים של מדינת המוצא ביחס לקרבה המשפחתית.

14. דברים אלה אף מקבלים ביטוי במסגרת פקודותיו של המשיב. על פי סעיף 17(א)2 לפקודת נציבות 03.02.00 "כללים ביחס לאסירים ביטחוניים": "כניסתו של מבקר שהינו תושב איו"ש או אזח"ע (לרבות שטחי רש"פ) מותנית בהצגת היתר כניסה לישראל ע"פ דין, לעניין ביקור של אותו אסיר בבית הסוהר." כאמור, ובהתאם לנוהל שצורף כת/1, שאלת הקרבה המשפחתית מדרגה ראשונה הינה תנאי הכרחי לקבלת היתר כניסה לישראל. הגעתו של הקטין _____ אל פתח הכלא בכפוף לאישור הצבא, ובאמצעות הנסיעות של ארגון הצלב האדום ובליווי אמו, מעידה על כך שהצבא הוא המוסמך להכריע בשאלה האם הקטין עונה לקריטריון של הקירבה המשפחתית, וכי על פי הפקודה מה שעל המשיב לוודא הוא החזקת אותו אדם לאישור מטעם הצבא להיכנס לכלא. גם בסעיף 15(א) לפקודת נציבות 04.42.00 "סדרי ביקור אצל אסירים": "... תותר כניסת תושב שטחים בכפוף להצגת היתר כניסה לישראל ממנהלת התיאום והקישור וצ"א".

15. הקלות בה מסוגל המשיב לשלוח קטין והוריו להליך פוגעני מסוג זה בצורה שאינה מוסדרת ואף אינה בסמכותו ואף לא בסמכות בית המשפט בישראל להכריע בה, כשהוא מסרב לקבל את כלל הראיות שהובאו בפניו, שחלקן אף הוצגו לפניו משורת הדין, וגם בעקבות הודאת העותר שהביאו לעולם באמצעות הברחת זרע, מעידה על הרצון העז והבלתי מוסבר של המשיב להעניש את הפעוט _____, ולמנוע את כניסתו לביקור אביו, וזאת מבלי להיות מסוגל להביא נימוק חוקי לסירובו. המשיב אף הרהיב עוז והתעלם באופן מוחלט מכל הטענות שהועלו במסגרת הדיון ובמסגרת השלמת הטיעונים מטעם העותר אשר הובילו למסקנה שיש מקום לייתר את המשך הדיון בעתירה, ושאינן מקום לקיים תובענה להוכחת אבהות בעניין זה, ונראה שלא בכדי בחר למסור הודעה מעדכנת קצרה מבלי לגעת באף אחת מהטענות אשר הועלו בסעיפים 24-26 להשלמת הטיעונים מטעם העותר.

16. דרישות המשיב מגיעות חרף העובדה, כי עצם החזקתו של העותר, ויתר הכלואים הפלסטינים בתוך ישראל, נעשית בניגוד לדין הבינלאומי. במסגרת בג"ץ 2690/09 יש דין נ' **מפקד כוחות צה"ל**, בית המשפט העליון אישר את החזקתם של כלואים פלסטינים בתוך ישראל ובניגוד לסעיפים 49 ו-76 לאמנת ג'נבה הרביעית, וזאת בכפוף להתחייבות המדינה כי יישמרו זכויותיהם של הכלואים, ובין היתר הזכות לקשר עם בני משפחה. במקרה דנן אפשר לזהות כיצד המשיב מנצל לרעה את עצם החזקתו של העותר בישראל, והופך את כל שאלת זכותו לקשר עם בנו לשאלת של "הטבה" שהוא מבקש לקבל בישראל. לא כך הם פני הדברים, ועל פי המשפט ההומניטארי הבינלאומי חובת המשיב לדאוג להמשך קיומו של קשר בין האב לבנו כשהזכות לחיי משפחה הינה חלק מזכות האדם לכבוד, והיא נחשבת לזכות חוקתית אף במערכת המשפט הישראלית (ראה בג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תקדין עליון 2006 (2) 1754).

17. בחזרה לחזקה המשפטית שהוצגה זה מכבר על ידי העותר לפיה ילד לאישה נשואה ייוחס לבעלה, חזקה המושרשת במשפט הישראלי ואף מתחייבת מכוח עיקרון טובת הילד, יבקש העותר להרחיב בעניין זה ולטעון כי אף לפי סעיף 28(ד) לחוק מידע גנטי יש להימנע מביצוע בדיקה זו ככל שאין צורך ממשי הגובר על הפגיעה שעלולה להיגרם כתוצאה מהבדיקה:

בכפוף להוראות סעיף 28ה, היתה אמו של קטין, אדם שמונה לו אפוטרופוס או פסול דין רשומה במרשם האוכלוסין, על פי חוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965, כמי שהיתה נשואה, בתוך 300 ימים שלפני יום לידת הקטין, האדם שמונה לו אפוטרופוס או פסול הדין, לאדם שממצאי הבדיקה עלולים לשלול את אבהותו או לקבוע את אבהותו של אדם זולתו או היה אדם רשום במרשם כאמור כאביו של קטין, אדם שמונה לו אפוטרופוס או פסול דין וממצאי הבדיקה עלולים לשלול את אבהותו או לקבוע את אבהותו של אדם זולתו, לא יורה בית המשפט על עריכת הבדיקה, אלא אם כן שוכנע שיש בעריכתה צורך ממשי הגובר על פגיעה שעלולה להיגרם כתוצאה מהבדיקה.

18. כלל זה אושר גם בפסיקה של בית המשפט העליון. בע"א 1354/92 **היועץ המשפטי נ' פלונית** (26.1.94), בית המשפט אף קבע כי שומה עליו למנוע יצירת הוכחה שהילד לא נולד מבעלה של אמו, וזאת בשל הרגישות שבדבר. דברים אלה נאמרו אף במקרים שהכרה באבהות העניקה זכויות מהותיות לאותם ילדים, שלא כבמקרה הנדון כאן.

19. ושוב יודגש, כי דברים אלה נאמרים על מנת להציג מהו הדין בישראל במקרים דומים שבהם מעורבים תושבי ישראל. במקרה דנן, ומשמדובר בתושבי הרשות הפלסטינית, אין תחולה לדין

- הישראלי, ואף לו הייתה תחולה כזו, לא היה מקום להטיל ספק באבהותו של העותר על פי אותו דין, ובהחלט לא לחייב אותו בביצוע בדיקה גנטית לצורך הוכחתה.
20. עוד ישוב ויטען העותר, כי על פי הדין השרעי, הדין הרלוונטי בהקשר של העותר, ילד אשר נולד בנישואין, או במקרים מסוימים שהאב מכיר בו כבנו (או בתו), ייוחס לאביו.
21. הזהירות והחשדנות של המשיב, המתבטאות בהימנעות עיקשת של המשיב לכבד את רישומו של הקטין כבנו של העותר לצורך הביקור, מזכירה הימנעות וחשדנות של רשות פלונית מלהכיר באבהותו של אדם, אשר בדרך כלל נובעת מכך שההכרה הזאת מקנה לילד זכויות מהותיות כמו מעמד אזרחי וזכויות סוציאליות. **ההכרה באבהותו של העותר הינה לצורך הביקור בלבד ולא תשנה את מעמדו**, המוכר מלכתחילה ברשות הפלסטינית, היא היא הישות הרלוונטית בעניין זה.
22. כפי שכבר נאמר, בסופו של יום, נסיבות לידתו של הקטין הן ידועות ולא ישתנו. הילד נולד בעקבות הברחת זרע שיזם האסיר, ועליה הוא הודיע, לא אחת, במסגרת הליך זה, פרקטיקה המוכרת היטב למשיב מהשנים האחרונות. עשרות ילדים נולדו בדרך זו בשנים האחרונות ולא ברור כיצד המשיב מניח שיש מקום להעניש את הילד על הדרך בה הוא הובא לעולם.
23. לא ברור הרצון של המשיב להקשות על ילדים אלה יחד עם הוריהם ולמנוע מהם ביקור בטענות של העדר קירבה משפחתית, כשברור שאם קירבה זו לא הייתה מתקיימת, האסירים לא היו מתאמצים לבקש את הכנסתם של אותם ילדים יחד עם אימהותיהם.
24. העותר יבקש לחזור ולהדגיש, כי לבית המשפט בישראל אין סמכות לדון בשאלת אבהותו של תושב פלסטיני, ככל שתושב זה, בת זוגו וילדיו, אינם תושבי ישראל ואינם מבקשים לקבל מעמד בה. כנאמר, הסמכות לקבוע בשאלות אלה ניתנה לרשות הפלסטינית במסגרת הסכמי אוסלו, והתערבות בנושא זה תהווה פגיעה בסמכויותיה המוקנות בהסכם, שאומץ אף אל תוך הדין הישראלי.
25. להווי ידוע, כי במשפט המינהלי, לא אחת, מתנגשים צורכי היחיד עם החובה לשמור על כללים הנגזרים מאינטרס הציבור. לשם כך, בית המשפט עמד לאורך השנים על הצורך למצוא את האיזון הנכון באופן שמדיניות הרשות המינהלית תמצא במתחם הסבירות (ראה ע"מ 10993/08 פלוני נ' מדינת ישראל) (להלן: עניין פלוני).
26. במקרה דנן, נראה שהחלטת המשיב במקרה דנן, ומעבר לכך שניתנה בחוסר סמכות, נמצאת מחוץ למתחם הסבירות. המשיב לא שקל את השיקולים הרלוונטיים ובראשם השיקול של טובת הילד.
27. על פי עיקרון טובת הילד, בכל הפעולות הנוגעות לילדים, בין בידי בתי משפט, רשויות מינהל או גופים תחיקתיים, תהא טובת הילד שיקול ראשון במעלה.
28. במשפט הישראלי עיקרון טובת הילד הוא עיקרון יסודי ומושרש. כך, למשל, בע"א 2266/93 פלוני נ' פלוני, פ"ד מט(1) 221, פסק השופט שמגר כי על המדינה להתערב לשם הגנה על הילד מפני פגיעה בזכויותיו.
29. מעבר לכך, עיקרון טובת הילד הוכר בפסקי דין רבים כעיקרון מנחה בכל מצב בו יש לאזן בין זכויות. כפי שנאמר בע"א 549/75 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ל(1), 459, עמודים 466-465:

"אין לך עניין שיפוטי הנוגע לקטינים, אשר בו טובתם של הקטינים אינה השיקול הראשוני והעיקרי".

30. כפי שנקבע בדנג"ץ 8916/02 **מרינו דמיטרוב נ' משרד הפנים** (לא פורסם, 6.7.2003), אף במקרים בהם נדרשת הכרעה בהכרה במעמדו של אדם בישראל, חובה על המדינה לשקול את טובת הילד והשפעת החלטת הרשות על מצבו:

עקרון טובת הילד הוכר זה מכבר כערך מרכזי בשיטתנו המשפטית, ועל חשיבותו אין צורך להכביר מילים. אכן, ככל "אין כל אפשרות לעסוק בעניינם של קטינים בלא לבחון את טובתם" (ע"א 7206/93 גבאי נ' גבאי, פ"ד נא(2) 241, 251). אף בגיבוש החלטתו, הגוזרת את גורל מעמדו בישראל של הורה זר, מוטל על שר הפנים לשקול, בין היתר, את טובת ילדו של ההורה ואת השפעת ההחלטה על מצבו.. טובת הילד מהווה, אפוא, שיקול שעל המשיב להביאו בחשבון במסגרת הליך הבדיקה.

31. פיתוח והרחבת הסמכויות המינהליות מחייב איזון ראוי בין האינטרס הציבורי לבין האינטרס הפרטי. במקרה דנן, נראה שאין מנוס מלתת מענה לשאלה מהו האינטרס הציבורי שעליו מבקש המשיב להגן במניעת הביקור של פעוט לאביו, ודורש נקיטת הליכים המהווים בזבוז רציני למשאבי הציבור, תוך הטלת ספק באבהותו של העותר על אף שמדובר במשפחה, דבר שאף הפסיקה הטילה ספק במוסריותו (ראה עניין פלוני לעיל), כשממול נגרמת פגיעה קשה בזכויות יסוד הן של העותר והן של ילדו כפי שהובא לעיל ולאורך ההליך. במקרה בו העותר ואף בני משפחתו ובני חברתו רואים בילד כבנו של העותר ואף רשויות הישות המדינית שלו רשמו אותו בהתאם, נשאלת השאלה מה חשיבות הוכחת הפן הביולוגי, מעבר לכל ספק סביר, לצורך המפגש בין השניים?

32. אשר על כן, מתבקש בית המשפט להורות למשיב להתיר לפעוט _____ לבקר את אביו הכלוא, כמבוקש בעתירה. כמו כן, ולאור התנהלות המשיב הנגועה בחוסר תום לב מובהק, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

ירושלים, 21 באפריל 2021

נדיה דקה, עו"ד
ב"כ העותר

(ת.ש. 109986)